

АЛЕКСАНДЪР БАКАЛОВ

ЛОВУВАМ, СЛЕДОВАТЕЛНО...

chitanka.info

Валеше.

Не капки, а плътни водни струи носеха небесно послание на изстрадалата земя. Петима мъже газеха до колене във вода и заливаха неприветливата природа с поток от цветисти ругатни на няколко езика. И трябва да се отбележи, че дъждовният еквивалент на словоизлиянията им без съмнения би накарал гореспоменатата буря да изглежда смешна.

— Ще се издавим — отбеляза Джентълмена, докато опитваше да нагласи чадъра си така, че главата му да остане суха.

— Няма — успокой го Сянката, — носим лодка.

— Само си я носим — не мирясваше Джентълмена. — Откак Снежинката спа в нея, гуменетката за нищо не става.

— Хей, чадърджийо, като знаеш много, другия път ще се сгуша при теб. Не стига, че натъпка оборудването си в моя спален чувал, за да...

— Млък! — изръмжа Тъмния. — Как не ви се напълниха устите с вода, бре! Вчера ми свърши аспирина и искрено моля да не предизвиквате главоболието ми.

Замълча за няколко секунди и добави:

— И без това до няколко минути дъждът ще спре.

В интерес на истината, позна.

* * *

Двестакилограмовият негър, известен като Снежинката, изстиска с професионални движения необятната си парка и се озъби на озарилото небосвода огнено кълбо, познато като слънце:

— Да ми я изсушиш, иначе...

Тъмния с усмивка го изчака да просне дрехата си на скалите и му подаде черния шлифер и ризата си. После приближи до Шепота, приклепнал до някаква машинария с малко екранче.

— Къде сме?

Дългите пръсти на локаторчика се плъзнаха по окъпания в зелена светлина монитор.

— Тук — каза тихо. — Скоро ще го настигнем.

Тъмния отметна назад дългата си черна коса и изръмжа доволно.

* * *

— Много се извинявам за безпокойството, но трябва да видя документите и ловните ви билети.

Малкото светещо кълбо, на което принадлежеше горното изказване, се отдръпна няколко метра назад и увисна неподвижно във въздуха. Сянката се материализира и извади от чантичката на кръста си разноцветни хартийки. Кълбото се приближи, за да ги огледа.

— Мда... Май всичко е наред. Разрешителните ви са за още седмица. Успяхте ли да хванете поне един?

— Не, но сме на път — гордо потупа огромната си пушка Снежинката.

— Пожелавам ви успех — рече летящата машинка. — Нещо много са се навъдили напоследък.

— Мерси — поклони се леко Джентълмена.

— Учтив до гроб — прошепна Шепота на Тъмния и двамата се захилиха.

* * *

Джентълмена оправи възела на вратовръзката си.

— Добре ли е?

Снежинката избърса потта от челото си с парцала, с който почистваше оръжието си.

— Чудя се, как ли се обличаш за официално парти, щом това са ти дрехите за лов. Някой ден ще взема да мина през клуба ти за чаша уиски...

— Чай!

— С коняк!

— Става. Сериозно, как ми стои вратовръзката?

Гръмотевичен тътен заглуши отговора на негъра, което, предвид културния тон на тази история, вероятно беше за добро. Погледите на петимата се отправиха в посоката, откъдето дойде звукът. Фантастичен поток светлина разкъса черната плът на нощта, откри за миг лицето на

спящата земя и се разби на милиони блестящи късчета, които се пръснаха във всички посоки.

Гледката сама по себе си беше прекрасна, а фактът, че нашите герои можеха да ѝ се наслаждават от достатъчно далечно разстояние и от безопасно за тях място, я правеше направо изумителна. Така или иначе, първата реакция закъсня с близо минута.

— Вулкан? — усъмни се в очевидното Тъмния, без да откъсва очи от заревото.

— Да — потвърди Шепота. — Вулканично изригване на 28,7 километра от сегашното ни местоположение.

Джентълмена потри брадичката си.

— Дали...

— Разбира се! — ухили се Тъмния. — В нас се цели, копелето му с копеле. Надушило ни е.

— Ако не си оправи мерника, скоро ще надуши барут — изръмжа Снежинката.

Отблясъците от далечния пожар танцуваха по цевта на пушката му.

* * *

— Две вулканични изригвания, един ураган, две наводнения и три земетресения, последното от които за малко не ни довърши — броеше на пръсти Джентълмена.

— Верни са ти сметките — плясна го по рамото Тъмния. — Само не разбрах, оплакваш ли се, или се хвалиш...

— Чудя се. Нали уж даваме грешни пари, за да ловуваме, без да вредим по никакъв начин на майката природа? Само дето онова чудо, дето го гоним, разказа играта на екологията в мерака си да ни спре.

— К'во си се загрижил... Нали се КЕФИШ! — извика Снежинката.

„КЕФИШ! КЕФИШ!“ — потвърдиха отвесните стени на каньона.

— Ако бяха останали зайци или сърни — продължи той, — да не си мислиш, че щяхме да се трепем за оня?

— Останали са — привлече вниманието на всички Шепота, повишавайки тон. — Четирийсет диви заека и петнадесет сърни, четох последните статистики. Чудя се, дали щяхме да изтребем и тях, ако не бяхме открили Екологичния лов?

* * *

— Настигнахме го — тупна Шепота по радара си.

Червената точка пулсираше в самия център на зеленикавия монитор.

— Оказа се келяв — възнегодува Снежинката. — Помните ли миналогодишния лов? Три месеца го преследвахме оня, преди да го омаломощим. От четири засади се измъкна. А как само нападаше... Скални свличания, гръмотевични бури... Пък тоя не ни уцели нито веднъж.

— Тъкмо ще си почина малко. Не мога всяка година да лежа в болница — обади се Сянката.

— Къде точно се е сврял?

— Ето там — подаде му бинокъла си Шепота. — Виждаш ли онази каменна постройка? Според компютъра, това е изоставен храм от края на двайсет и първи век.

— Колко оригинално! — продължи да мърмори Снежинката. — Дано поне предсмъртният му монолог си струва.

* * *

— КАК СМЕЕТЕ ДА МИ СЕ ПРОТИВОПОСТАВЯТЕ, СИНОВЕ НА МАЙМУНИТЕ?! — прокълтя между каменните стени дълбок и плътен глас с ясно доловим южняшки акцент. — АЗ СЪМ БИЛ НА ТАЗИ ЗЕМЯ ПРЕДИ ДА СЕ РОДИТЕ, ЩЕ БЪДА И СЛЕД КАТО ТЕЛАТА ВИ ИЗГНИЯТ В ПРЪСТТА!

— Абе кажи нещо ново — прозя се Снежинката, — тия лафове сме ги чували.

Светлината от фигурата, запълнила почти цялото древно светилище, стана още по-червена. Няколко огнени кълба полетяха към

петимата мъже, но психоцитът на Сянката ги върна обратно при подателя им. Светлината стана бяла, а фигурата видимо се смали. Гласът вече не беше нито толкова дълбок, нито толкова плътен. Само акцентът се бе запазил.

— Това не е нормално! Аз съм бог в края на краищата. Според правилата, по които е устроен светът, вие трябва да ми се подчинявате!

— Откак открихме начин да ви очистим, пренаписахме правилата — ухили се Тъмния.

Петте дула се насочиха към него.

— Но защо?! — изпищя той.

— „Вълнуващо, забавно, одобрено от Световната екологична организация забавление“ — цитира рекламната брошура Тъмния.

Пет пръста се стегнаха около спусъците.

— Спрете, синове на маймуни! Какво правите?! Вие не можете да живеете без богове...

— Че ние не живеем без богове. Винаги се завъждат нови — припомни познатите факти Снежинката. — Пък и светеците ви кожи стоят чудесно над камините...

Пет енергийни заряда се врязаха в светлата фигура.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.